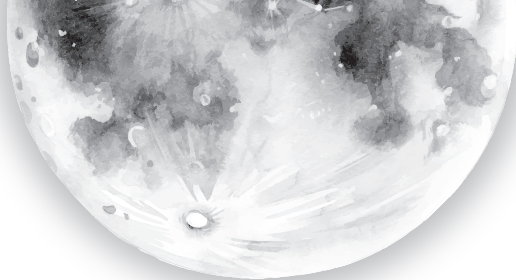

☆ 달가림 ☆
ปาฏิหาริย์
คืนไร้เงา

ปาฏิหาริย์ที่ทุกสรรพสิ่งล้วนไร้เงาแห่งนี้
อาจช่วยเยียวยาหัวใจคุณได้ราวกับปาฏิหาริย์

Danbi Eo เขียน พิรญา พลบุรี แปล

달가림

ปางุหาริย คึนไรเเงา

Danbi Eo เขียน
พริญา พลบุรี แปล

สำนักพิมพ์พริิน

จัดจำหน่ายโดย บริษัท ซีเ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

ค้นหาหนังสือที่ต้องการ (รวม e-book และสินค้าที่น่าสนใจ) ได้เร็ว ทันใจ

• บน PC และ Notebook ที่ www.se-ed.com

• สำหรับ SmartPhone และ Tablet ทุกยี่ห้อ ที่ <http://m.se-ed.com>

(ผ่าน browser เข้าอินเทอร์เน็ตแล้วทำ Bookmark บนจอ Home จะใช้งานได้เหมือน App ทุกประการ)

หรือติดตั้ง SE-ED Application ได้จาก Play Store บน Android หรือจาก App Store บน ios

ปาฏิหาริย์คืนไร้เงา (달가림)

Danbi Eo เขียน

พิรญา พลบุรี แปล

ราคา 238 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย โดย บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
ห้ามคัดลอก ลอกเลียน ดัดแปลง ทำซ้ำ จัดพิมพ์เนื้อหาและภาพประกอบ
หรือกระทำการใด ๆ โดยวิธีการใด ๆ ในรูปแบบใด ๆ ไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้
เพื่อเผยแพร่ในสื่อทุกประเภท หรือเพื่อวัตถุประสงค์ใด ๆ นอกจากจะได้รับอนุญาต

달가림

ECLIPSE By Danbi Eo

Copyright © Danbi Eo & Allthatstory Co., Ltd, 2018

All Rights Reserved.

The Korean edition was originally published by CABINET.

Korea This Thai language edition was published by SE-EDUCATION PUBLIC

COMPANY LIMITED in 2024 by arrangement with

Allthatstory Co., Ltd. through KL Management

ISBN (e-book) 978-616-08-5295-6

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

เลขที่ 1858/87-90 ถนนเทพรัตน แขวงบางนาใต้ เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทร. 0-2826-8000 สายงานการผลิต โทร. 0-2826-8572 โทรสาร 0-2826-8589

หากมีคำแนะนำติชม ติดต่อได้ที่ comment@se-ed.com

ผู้จัดทำ • ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ-สายงานผลิตหนังสือ กนิษฐ์ ภาณุสันต์ พรหมแสน

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร อรุโณทัย เขตหาญ • บรรณาธิการจัดการ ประคอง ขุนทอง เครือมาศ บุญล้อม จุริพร สมศาสตร์

บรรณาธิการเล่ม ลลิตพรรณ สิริวัฒนวิมลชัย • ออกแบบปก หลัภูษา สุขจันทร์ • จัดรูปเล่ม สุรีย์ อันชมภา

ประสานงานกองบรรณาธิการ รักษ์ศก ประจำเมือง

จากใจกอง บก.

คุณเคยประสบมรสุมชีวิต จนรู้สึกโดดเดี่ยวรากับโลกนี้มีแค่เราที่โศคร้ายหรือเปล่า ตอนนี้ “สโยจู” ก็กำลังตกอยู่สถานการณ์นั้น ชีวิตพลิกผัน ตกต่ำจนถึงขีดสุด จนกระทั่งได้รับข่าวการเสียชีวิตของคุณยาย (ที่เธอไม่เคยรู้ว่ามาก่อน) การไปรับมรดกในหมู่บ้านอันห่างไกลนี้จะทำให้ชีวิตของเธอเปลี่ยนไปตลอดกาล

มาร่วมเดินทางไปสู่ดินแดนอันลึกลับเหนือธรรมชาติ ที่ช่วยปลดปล่อยหัวใจของคุณกับสโยจูไปพร้อมๆ กันได้ใน “ปาฏิหาริย์คืนไร่เงา”

ยินดีต้อนรับคุณผู้อ่านทุกท่านเข้าสู่ป่าพิศวงที่ทุกสิ่งล้วนไร้เงา...

สำนักพิมพ์ฟูริน

สารบัญ

บทที่ 1	ฮโยจู	7
บทที่ 2	หมู่บ้านโทกึ	33
บทที่ 3	เงาสีเงิน	77
บทที่ 4	คุณ	107
บทที่ 5	ไฟโทแกบี	139
บทที่ 6	วันออกเรือนของปีศาจจิ้งจอก	165
บทที่ 7	จันทรคราส	239
บทที่ 8	รุ่งอรุณมาถึงตามนัด	281
บทที่ 9	มุนยอง	305

บทที่ 1

ฮโยจู

คงเป็นเพราะอากาศช่วงต้นฤดูร้อน ทำให้เพียงไม่นาน
ไอน้ำก็ขึ้นเกาะพราบนขอบโขงูทั้งที่เพิ่งหิบบอกมา ฉันมอง
หยดน้ำที่ไหลอยู่บนโต๊ะสนามแบบเสียบร่ม พลังรินโขงูใส่
ถ้วยกระดาษ ถ้วยที่แถมมาเดิมโขงูได้ไม่ถึงสามรอบก็เริ่ม
อ่อนปวกเปียก จนไม่อาจทำหน้าที่ของตัวเองได้อย่างเต็มที่
ฉันกระดกโขงูในถ้วยแบบรวดเดียว โขงูที่เริ่มคลายเย็นแล้ว
มีรสหวานทีเดียว จากนั้นก็หิบบิมบับ* จากร้านสะดวกซื้อ
ที่ม้วนเป็นแท่งยาวใส่ปากเคี้ยวหับ ๆ ทั้งที่เป็นคิมบับไส้
พุลโกกิ** แต่กลับมีเนื้อสัตว์น้อยกว่าหิวไซเท่าต้องเสียอีก ถ้า

* คิมบับ (김밥) คือข้าวห่อสาหร่าย

** พุลโกกิ (불고기) คือเนื้อย่างเกาหลีหรือเนื้อผัดเกาหลี เป็นอาหารเกาหลีชนิดหนึ่ง ที่นำเนื้อ
หมูหรือเนื้อวัวมาหั่นบาง ๆ คลุกเคล้าเครื่องปรุงรสแล้วนำไปย่างไฟ

ติดป้ายบอกว่าเป็นคิมบับไส้หัวไชเท้าต้องไปเสียตั้งแต่แรก
ฉันคงไม่รู้ลึกเหมือนถูกหลอกแบบนี้

ฉันโบกมือไล่พวกนกพิราบที่มาเกาะกลุ่มกันใกล้ๆ รั่ม
กันแดด ก่อนรินโซจูที่เหลือใส่ถ้วยจนหมด แล้วกวาดสายตาดู
มองไปรอบๆ ขณะนั้นโชว์ห้างฟิงพังก์เก้าอี้พลาสติก สวน
สาธารณะในตอนเที่ยงนั้นเต็มไปด้วยเหล่าพนักงานบริษัทที่
ออกมาเดินเล่น แม้ขณะนี้จะไม่ใช่วเวลาที่ผู้หญิงควรมานั่งดื่ม
โซจูคนเดียวที่ร้านสะดวกซื้อในสวนสาธารณะ แต่ตอนนี้สภาพ
ร่างกายและจิตใจของฉันไม่ได้อยู่ในสภาวะที่จะมาคำนึงถึง
เรื่องพรรคนั้น ฉันเหลือบไปมองรอยเปื้อนสีแดงเข้มบนกางเกง
ชุดสูท ทันทีที่เห็นรอยเปื้อนนั้รากับฉันได้กลิ่นคาวเลือด
อีกครั้ง ทั้งที่กลิ่นแอลกอฮอล์จากโซจูอุตุสำหรับช่วยให้อิ่มไปได้
ชั่วขณะแล้วแท้ๆ กลิ่นคาวเลือดพุ่งขึ้นมาจากจนจนพะอืดพะอม
ฉันจึงดันกระดากชิซซูที่อุดจมูกอยู่ให้ลึกเข้าไปอีก

ไม่รู้ทำไมเลือดกำเดาต้องไหลออกมาแทนคำพูด ใน
จังหวะที่ผู้สัมภาษณ์บอกให้ฉันกล่าวถึงที่ต้องการส่งท้ายด้วย
เขามองฉันขณะที่เลือดกำเดาไหลออกมาราวกับเปิดก๊อก แล้ว
ลุกจากที่นั่งด้วยสีหน้าเลิ่กลั่กยิ่งกว่าฉันเสียอีก ผู้สัมภาษณ์
รีบไปหยิบกระดาษทิชชูมายื่นให้โดยไม่กล้าแม้แต่สบสายตาดู
เขาคงกลัวฉันอับอาย แต่แล้วคนเผลออย่างฉันกลับทำให้
เลือดกำเดาพุ่งใส่เสื้อเชิ้ตสีขาวของเขา ประหนึ่งซอสมะเขือเทศ
ที่พุ่งพรวดออกมาอย่างไม่ทันตั้งตัวเวลาบีบช่องที่เหลือนซอส

อยู่นิดหน่อย แม้ผู้สัมภาษณ์จะบอกว่าไม่เป็นไรแต่สีหน้าของเขากลับบ่งบอกว่าเป็นอย่างเห็นได้ชัด ฉันจึงรีบโกยแนบออกมา ทิ้งไว้เพียงรอยเลือดกำเดาบนพรมห้องสัมภาษณ์เท่านั้น

เสียงเหล็กอันชวนหงุดหงิดดังมาจากสันรองเท้าทุกครั้ง ที่ฉันขยับ กรอกแกรก ๆ ฉันถอดรองเท้าส้นสูงซึ่งเป็นต้นเสียงนั้นออก เผยให้เห็นแท่งเหล็กโผล่จากสันรองเท้าข้างซ้าย ซึ่งสีกรออย่างเด่นชัด ถ้ารู้ว่าจะต้องมาเจอเรื่องนี้ாயศอดสูญแบบนี้ ฉันคงเอาเงินค่าเดินทางมาที่นั่นไปเปลี่ยนสันรองเท้าเสียยิ่งกว่า

แล้วเลือดต้องดันมาไหลเอาตอนสัมภาษณ์เสร็จแล้วด้วยนะ... ครั้งนี้อุตส่าห์คิดว่าจะไปได้ดีอยู่แล้วเชียว...

สองเดือนมานี้เลือดกำเดาไหลออกมาอย่างกะทันหันโดยไม่เลือกเวลาและสถานที่ มีหน้าข้างไม่มีสัญญาณเตือนล่วงหน้า ประหนึ่งน้ำที่ขังอยู่ล้นเอ่อออกมา ซึ่งพอเริ่มทะลักแล้วก็ไหลไม่หยุดเป็นชั่วโมงสองชั่วโมง จนลอะเทอะไปทั่วทุกสารทิศ ทำเอาฉันหน้ามืดตาลายไปหมด พอลองไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล ก็ไม่พบอาการผิดปกติใดๆ คุณหมอบอกว่าอาจเป็นเพราะภูมิต้านทานต่ำ จึงสั่งไม่ให้เครียดและดูแลเยื่อบุจมูกอย่าให้แห้ง ดังนั้นฉันจึงนอนสวมแมสชุ่มน้ำและตากผ้าขนหนูเปียกเอาไว้ในห้องตามคำแนะนำของหมออยู่ช่วงหนึ่ง แต่ก็ไม่มีแว่วว่าจะดีขึ้น บางทีนี่อาจถือว่าเป็น

เรื่องปกติอยู่แล้วก็ได้ เพราะสถานการณ์ของฉันในตอนนั้นก็ไม่ได้ต่างจากเลือดกำเดาที่ไหลออกมาอย่างไม่รู้ที่ท่าว่าจะหยุดเหมือนกัน

เมื่อสามเดือนก่อน ฉันเพิ่งเลิกกับทงอู แฟนหนุ่มที่คบกันมาสองปีเจ็ดเดือน แล้วหนึ่งเดือนให้หลังฉันก็ถูกไล่ออกจากงานที่ทำมานานสามปี ซึ่งเรื่องทั้งหมดเกิดจากความใจร้ายและเห็นแก่ตัว เพียงแต่อาการที่เกิดขึ้นหลังเลิกกับทงอรุนแรงเป็นพิเศษ

เรื่องราวของพวกเราเริ่มต้นจากเจ้าหน้าที่ตำรวจหนุ่มเกิดตกหลุมรักพนักงานจำหน่ายตัวโดยสารของสถานีขนส่งตั้งแต่แรกพบ ทุกๆ วันทงอูจะออกตรวจท้องที่ ณ สถานีขนส่งตามเวลาที่กำหนด เขามักยื่นขนมมมเนยหรือตัวหนังมาให้ฉันในห้องจำหน่ายตัว หรือบางครั้งก็เอายางมัดผมที่ถักด้วยด้ายหลากสีมาให้พร้อมจดหมาย แต่ฉันก็ไม่เคยรับเลยสักครั้ง เป็นเพราะกลืนสบู่อซึ่งโหมมาจากเครื่องแบบอันเป็นระเบียบของทงอู ปลายนิ้วขาวผ่อง รวมถึงเล็บมือที่สะอาดสะอ้านเรียบลื่นเป็นมันวาวอยู่เสมอ นั่นยิ่งทำให้ฉันไม่ถูกใจทงอูขึ้นไปอีก แม้พี่มยองซุกบอกให้ฉันลองคบเขาดูสักครั้ง แต่ฉันไม่ชอบท่าทางที่ดูสำอองของเขาจึงปฏิเสธไปตลอด แต่แล้ววันหนึ่ง หลังจากผ่านไปหนึ่งปี ความสัมพันธ์ที่ดูจะไม่เข้ากันนี้ก็เริ่มเปลี่ยนแปลง

ในวันนั้น มีชายวัยกลางคนท่าทางเมาแฉ่เข้ามาก่อ

ความวุ่นวายโวยวายเสียงดัง อีกทั้งยังทูปหน้าต่างอะคริลิก
ห้องจำหน่ายตัว และลงไม้ลงมือกับคุณลุงยาม ตอนนั้นเอง
ทงอุก็ปรากฏตัวขึ้น ด้วยร่างกายปราดเปรี้ยวและสายตาอัน
เฉียบคม เขาดึงร่างกายที่กำลังเดือดดาลออกจากคุณลุงยาม
แล้วล็อกแขนของชายที่พุ่งเข้ามาปะทะคนนั้นอย่างง่ายดาย
จากนั้นก็กดเขาลงกับพื้น นายตำรวจที่มาด้วยกันจึงรีบปรีเข้า
ใส่กุญแจมือชายคนนั้น สถานการณ์จึงสงบลง ทงอุหยิบหมวก
ที่หล่นขึ้นสวมอีกครั้ง แล้วเดินมาทางห้องจำหน่ายตัว จากนั้น
ก็หยิบช็อกโกแลตหักๆ จากกระเป๋ากางเกง แล้วสอดเข้ามา
อย่างที่เคย พริ้มเอ่ยว่า “ว้าว! หักซะแล้ว” พलगเภาข้างแก้ม
ไปมา เผยให้เห็นใบหน้าที่มีรอยแผลเป็นจากการถูกขวาน

“ผมเท่ไหมครับคุณস্যาย?”

ลมหายใจของทงอุขณะที่พูดไปยิ้มไปอย่างมีเลศนัยนั้น
ร้อนฟ่าว ฉันทยกมือขึ้นชี้ไปยังบาดแผลของเขา

“มีเลือดออกตรงแก้มคะ”

ทงอุดูภาพใบหน้าที่ตัวเองที่สะท้อนผ่านหน้าต่างอะคริลิก
พलगอุทานว่า “โห้! จริงด้วย” ขณะนั้นเองเพื่อนร่วมงานของ
เขาก็เรียกทงอุที่ยืนอยู่ตรงห้องจำหน่ายตัว

“คงต้องกลับไปทายาที่ป้อมตำรวจแล้วละ ผมไปก่อน
นะครับคุณস্যาย?”

ทงอุยก้าวเบาๆ ก่อนส่งยิ้มให้ แล้วตามเพื่อนตำรวจ
ไปยังลานจอดรถ ฉันทมองตามจนกระทั่งแผ่นหลังของทงอุ

หายลับไปจากสายตา แล้วเก็บช็อกโกแลตที่หักไว้ใส่ลิ้นชัก
ตอนนั้นฉันถึงได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้นแรงอย่างที่ไม่เคยเป็น
มาก่อน วันต่อมา...หงอคูมาหาฉันตามปกติแล้วยื่นตัวหนึ่งเข้า
มาในห้องจำหน่ายตัวดังเช่นเคย เมื่อฉันรับมาเก็บใส่ลิ้นชักโต๊ะ
โดยไม่พูดอะไร หงอคูก็ยิ้มแย้มอย่างสดใสยิ่งกว่าครั้งไหนๆ

คืนนั้น ฉันเห็นแผ่นหลังของหงอคูซึ่งยืนรออยู่บริเวณ
ทางเข้าออกสถานีอย่างซัดๆ เป็นครั้งแรก นิ้วมือขาวผุดผ่อง
ของเขากำลังสั่นระริก ไอเย็นที่ออกจากปากปกคลุมทั่วประตู่
กระจกขนาดใหญ่ หงอคูเปล่งประกายราวกับเกล็ดหิมะ
ท่ามกลางแสงนีออนข้างทางและอากาศอันหนาวเหน็บ ฉันเดิน
ไปยืนข้างๆ โดยไม่ให้เขารู้ตัว และสูดอากาศในหน้าหนาว
เข้าไปเต็มปอดก่อนปล่อยลมหายใจออกมา ไอสีขาวจากปาก
เข้าปะทะอากาศหนาวเย็นกลายเป็นกลุ่มควันปกคลุมไปทั่ว
หงอคูสะดุ้งจนหดไหล่ข้างหนึ่งแล้วหันมามองทันที สายตาที่
เขาจับจ้องฉันอยู่ครู่หนึ่ง ช่างเป็นสายตาแห่งความตื่นเต้นแล้ว
ยังเต็มไปด้วยความเขินอายและหวั่นไหว จากนั้นเขาก็หยิบ
กาแฟกระป๋องอุ่นๆ ในกระเป๋าทางเกงออกมา ก่อนพ่นไอน้ำออก
จากปากท่ามกลางอากาศอันเย็นเฉียบตามฉัน พวกเราไป
ดูหนัง ดื่มสาเกอุ่นๆ แก้วด้วยทาฮากิ* ในร้านเหล้าเล็กๆ
สโตร์ญี่ปุ่น แล้วเดินกลับสถานีรถไฟใต้ดินด้วยกัน ลมหนาว

* ทาฮากิ (たつき) คืออาหารญี่ปุ่นชนิดหนึ่ง โดยย่างเนื้อปลาดิบหรือเนื้อวัวดิบให้สุก
เฉพาะผิวด้านนอก แล้วนำไปแช่ซอสสเปรี้ยว ก่อนเสิร์ฟโดยการแล่งๆ

ทำเอาฉันเพลอห่อไหล่และปากสั่นจนพันกระທးທးທးທးທးທးທး
โดยไม่รู้ตัว ทงอูจึงใช้เรื่องนี้เป็นข้ออ้างในการจับมือฉันไว้ หลัง
จากวันนั้นเราก็กลายเป็นคู่รักกันไปโดยปริยาย

ทงอูเป็นผู้ชายที่เหมือนแสงแดดในฤดูใบไม้ผลิ วันใด
ที่ฝนพรำลงบนไหล่ฉัน เขาก็มักดึงตัวฉันเข้าไปในร่มเสมอ
ยามที่ฉันรู้สึกเหน็ดเหนื่อย เขาก็คอยใส่ใจและเป็นคนที่ยบอก
ฉันว่าเหนื่อยบ้างก็ได้ พร้อมอ้าแขนมาโอบกอดทันทีโดยไม่
ต้องร้องขอ ทงอูมักพูดถึงอนาคตของเราเสมอจนติดเป็นนิสัย
และทุกครั้ง...ฉันก็ได้แต่ยิ้ม จนกระทั่งวันครบรอบหนึ่งปีที่เรา
คบกัน ทงอูพูดเรื่องแต่งงานขึ้นมาอย่างจริงจัง สีหน้าของเขา
ทำเอาฉันตระหนักได้ว่า ครั้งนี้...ฉันคงแค่ส่งยิ้มกลับไปเฉย ๆ
ไม่ได้อีกแล้ว แม้ว่านี่จะเป็นช่วงเวลาที่ยาวนานมาเนิ่นนาน
ยิ่งกว่าใคร แต่ฉันกลับไม่อาจเอ่ยอะไรออกมาได้ ฉันรู้อยู่แล้ว
ว่าสักวันช่วงเวลานี้ต้องมาถึง...ช่วงเวลาที่ฉันหลีกเลี่ยงไม่ได้
สีหน้าของทงอูขณะมองมาทำให้ใจฉันหวาดหวั่น แต่คงต้อง
ยอมรับว่านี่เป็นช่วงเวลาที่ฉันไม่อาจหลีกเลี่ยงได้อีกต่อไปแล้ว

“ความจริงแล้ว ทงอู คือฉัน...”

ฉันเผลอปากโดยไม่รู้ตัว จนทำยประโยคดูคลุมเครือ

“หือ?”

“ฉัน...ไม่มีพ่อแม่”

ทั้งที่มีเพียงริมฝีปากเท่านั้นที่เคลื่อนไหว แต่หลังจาก
พูดจบเหวี่ยงฉันกลับไหล่ออกมาอย่างประหลาด ทงอูเงิบ

ราวกับหยุดหายใจ ดวงตาของเขาสั่นไหว ทงอูไม่มีอีกต่อไป
ได้แต่ลูบหัวอย่างเห็นใจและโอบกอดฉันโดยใช้ซึ่งคำพูดใดๆ
เมื่อผ่านไปสักพักใหญ่ทงอูถึงได้ยิ้มออกมา เหลือแค่ฉันที่ยัง
ยิ้มไม่ออก

หลังจากวันนั้นทงอูยังคงยิ้มและโอบกอดฉันอย่าง
อบอุ่นเหมือนเคย แต่เขาเริ่มมีช่วงเวลาที่เหม่อลอยและจมอยู่
ในภวังค์เพียงลำพังมากขึ้นเรื่อย ๆ ฉันสัมผัสได้ว่าความ
สัมพันธ์ของเรานั้นมีบางอย่างเปลี่ยนแปลงไป เขามีเรื่องปิดบัง
ฉันเพิ่มทีละนิด และจงใจเลี่ยงการพูดถึงเรื่องแต่งงาน

ฉันพยายามทำความเข้าใจว่าการแต่งงานไม่ใช่แค่เรื่อง
ของคนสองคน เขาต้องคิดถึงสถานการณ์ต่างๆ ให้รอบคอบ
เสียก่อน และอยู่ในขั้นตอนที่พยายามจะข้ามผ่านเรื่องเหล่านี้
ไปให้ได้ แต่จิตใจของฉันกลับร้อนรนขึ้นเรื่อย ๆ จนเปลี่ยน
ความหวาดกลัวที่อาจต้องสูญเสียทงอูไปเป็นความยึดติด ฉัน
ต้องการให้เขายืนยันความรักทุกครั้งที่มีโอกาส และมักร้องขอ
ความรักโดยการขึ้นไปคร่อมตัวทงอู ทั้งที่เขาปฏิเสธอย่าง
เหนียวแน่น เพียงแค่เขาทำบางสิ่งบางอย่างเล็กๆ น้อยๆ ก็ทำให้
ฉันน้อยใจได้แล้ว ตลอดช่วงเวลานั้นทั้งร่างกายและจิตใจของ
ฉันค่อยๆ อ่อนล้าลงทุกที ทงอูเริ่มเหนื่อยใจที่ฉันเป็นแบบนี้
ส่วนฉันก็ยังทำตัวเหมือนลูกหมากระดิกหางครางหึง ๆ
ด้วยความกระวนกระวายอยู่เสมอ ทั้งที่รู้อยู่แก่ใจว่าไม่ควรทำ
แต่ฉันก็ไม่อาจหยุดได้

ในที่สุด เมื่อเข้าสู่เดือนมีนาคมที่ดูอย่างไรก็ไม่เหมือนฤดูใบไม้ผลิเอาเสียเลย หงอสังเกตว่าแพรสขมปรัมมาหนึ่งแก้วก่อนบอกเลิกฉัน โดยให้เหตุผลว่าฉันทำให้เขาเหนื่อยและลำบากใจ ฉันพยายามยื้อเอาไว้พร้อมสัญญาว่าจะเปลี่ยนแปลงตัวเองและไม่ทำแบบนั้นอีก แต่สุดท้ายก็ไม่ได้ผล สิ่งที่เราทำได้มีเพียงต้องยอมรับความจริงว่าหงอ ผู้ที่เอาแต่จ้องฉันโดยไม่คิดแต่จะแก้กาแฟนั้นได้เตะรั้วความสัมพันธ์อันพังทลายของเราทิ้งไปเสียแล้ว

ทุกครั้งที่ล้มผัสได้ว่าอุณหภูมิของความสัมพันธ์กำลังเปลี่ยนไป ฉันมักยึดติดและปรารถนาความรัก เพื่อให้อุณหภูมิของอีกฝ่ายกลับมาเท่าฉัน และนั่นก็เป็นสาเหตุให้ความสัมพันธ์เหล่านั้นจบลงเสมอ ทั้งแซจุน รักแรกของฉันที่คบหาตอนมหาวิทยาลัย แล้วก็ซอนกยุน แฟนคนที่สองซึ่งเป็นพนักงานร้านขายโทรศัพท์ พวกเขาต่างทิ้งฉันไปเพราะอาการโหยหาความรักอย่างไม่มีที่สิ้นสุดของฉัน ทว่าหงอพิเศษกว่านั้น แม้ความสัมพันธ์ของเราจะดูเลือนราง แต่เขาเป็นคนแรกที่ฉันวาดฝันถึงอนาคตร่วมกัน แล้วช่วงเวลาอันแสนหวานที่เคยกระซิบกระซาบถึงวันข้างหน้าก็จางหายไปราวกับโกหก สุดท้ายความรักของเราก็จบลงไปทั้งอย่างนั้น ไม่ต่างกับการเหยียบย่ำภาพที่เคยวาดฝันไว้ด้วยกัน

ช่วงเวลาหลังจากเลิกรักกันไปมันช่างน่ากลัวเหลือเกิน ร่างกายฉันร้อนผ่าวราวกับถูกไฟเผา ความคิดมากมายโลดแล่น

เข้ามาอย่างไม่มีที่ท่าว่าจะสิ้นสุดราวกับอยู่บนรถไฟเหาะ ฉันไม่อาจข่มตานอนได้แม้สักวินาที หากเป็นเช่นนี้ต่อไป ฉันคงต้องบ้าตายแน่ๆ หัวใจก็เต้นโครมครามทั้งวันประหนึ่งใกล้จะระเบิดจนแทบหายใจไม่ออก เมื่อตกอยู่ในสภาพแบบนี้ส่งผลให้ฉันทำงานพลาดตลอดไม่ว่าเป็นเรื่องใหญ่หรือเล็ก จนพนักงานขับรถมองค้อนขยับเป็นประจำไม่เว้นแต่ละวัน กระทั่งวันหนึ่งก็เกิดเรื่องขึ้น เมื่อชายคนหนึ่งขึ้นรถประจำทางผิดเพราะฉันดันเข้าใจว่าเขาต้องเปลี่ยนรถ ชายคนนั้นตะโกนด่าฉันด้วยถ้อยคำหยาบคายอย่างหมดความอดทน อีกทั้งยังโหมงคืระกระแทกหน้าต่างอะคริลิกราวกับแรด แล้วทันใดนั้น เขาก็สอดมือเข้ามาทางช่องจำหน่ายตั๋วแล้วคว้าคอเสื้อฉัน พร้อมโยกตัวฉันจนหัวสั่นหัวโคลนตามแรงเขย่า คำหยาบคายนับไม่ถ้วนที่เขาพ่นออกมากระแทกหน้าฉันไม่หยุด ผู้คนที่มามุงดูราวกับหุ่นเชิดส่งเสียงดังเซ็งแซ่ เสียงเหล่านั้นทำให้หัวใจฉันเต้นแรงจนแทบจะระเบิด แม้เสียงรอบข้างจะเริ่มเงียบลงแล้ว แต่ภายในหัวฉันยังได้ยินเสียงแว่วมาหลอกลอนไม่หยุด ช่วงเวลาที่สติใกล้จะดับวูบ ฉันคว้าถังขยะที่วางอยู่ข้างๆ มาตั้งใจจะเหวี่ยงใส่ผู้ชายคนนั้นด้วยแรงทั้งหมดที่มี ถึงขยะหล่นลงพื้นเสียงดัง แม้ว่าฉันจะขว้างถังขยะไปทางผู้ชายคนนั้น แต่สิ่งที่ลืมหลับเป็นโน้ตกระจกภายในห้องจำหน่ายตั๋วไม่ใช่เขา

ฉันปาถังขยะใส่เขาอย่างจัง แม้จะมีหน้าต่างอะคริลิกกั้นอยู่ แต่ก็โดนเขาเต็มเปา ชายคนนั้นยืนมองฉันด้วยสภาพ

คางแตก ทุกขณะที่หายใจราวกับความโกรธกำลังสุ่มเต็มอก มีเพียงเสียงลมหายใจอันรุนแรงดังไปทั่วสถานี่ขนส่ง จนได้ยินเพียงเสียงแว่วในหัวและไม่ได้ยินเสียงอ้ออิงจากผู้ที่มองมาอีกต่อไป ช่วงเวลานั้น ฉันก็สบเข้ากับสายตาที่จ้องมองมาจากด้านหลังชายคนนั้น สายตาอันแข็งกระด้างของทงอุมองฉันอย่างไรซึ่งความสงสาร ความเห็นใจ หรือแม้กระทั่งความตกใจ ทันใดนั้นฉันก็เริ่มตาลาย และเลือดกำเดาไหล พอเห็นเลือดที่ไหลออกมาราวกับน้ำตก ฉันก็พลันหมดสติลง

หลังจากนั้นฉันก็ถูกปล่อย ด้วยเหตุผลที่ว่าไม่มีพฤติกรรมก้าวร้าว แต่จนถึงตอนนี้ฉันก็ยังไม่แน่ใจว่าใครกันแน่ที่ก้าวร้าว

ฉันสวมรองเท้าที่ถอดไว้หลังจากกระดกโซจูในถ้วยกระดาษจนหมด แล้วลุกขึ้นจากเก้าอี้พลาสติก เพราะอายุเกินกว่าจะมานั่งท่ามกลางเหล่านักพิราบและผู้คนซึ่งเนืองแน่นมากกว่าช่วงก่อน พื้นดินโคลงเคลงเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ที่ดื่มเข้าไปอย่างต่อเนื่อง เสียงเหล็กกระทบพื้นดังบาดหูตามฉันไปทุกฝีเท้า ต้นเพลนในสวนสาธารณะไหวกึ่งก้านอย่างเชื่องช้าตามสายลมโหยกลางฤดูร้อน ฉันรู้สึกเหมือนทุกคนที่นั่งจับ

กาแพอย่างสบายอารมณ์บนม้านั่งเหล่านั่น กำลังจ้องมอง
ร่องเท้าสันสูงของฉันที่ส่งเสียงดัง **ต๊อก ต๊อก ต๊อก** ทุกครั้งที่
ได้ยินเสียงสันรองเท้าดังหนวกหู ใบหน้านั้นจะร้อนผ่าวขึ้นมา
แต่ก็ยังคงเดินต่อไปโดยแอบซ่อนความอับอายเอาไว้ เมื่อออก
มาจนพ้นสวนสาธารณะ ก็เห็นถนนสี่เลนบิดเบี้ยวจากไอน้ำ
ร้อนระอุ รถยนต์ที่จอดรอสัญญาณไฟออกตัวช้า ๆ พร้อมกับ
ฉันที่เริ่มเดินไปอย่างไร้จุดหมาย

ท่ามกลางป่าคอนกรีตที่เรียงรายไปด้วยตึกสองฟากฝั่ง
ถนน ผู้คนต่างเดินเข้าออกกันขวักไขว่ ทั้งเดินถือแก้วกาแฟ
เข้าประตูไป และเดินออกมาพร้อมซองเอกสารในมือ ไม่ว่าจะเป็น
คอมพิวเตอร์ที่วางอยู่บนโต๊ะทำงาน ซึ่งมองเห็นได้ผ่านกระจก
หน้าต่างของตึก ชุดเสื้อเชิ้ตสีขาว รวมไปถึงผู้ที่ดูสะอาดตา
ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนดูสว่างสดใส ยกเว้นเพียงฉันที่สวมรองเท้า
พัง ๆ เดินอยู่บนถนนเส้นนี้

ฉันลงรถเมล์ที่ป้ายแถวบ้าน เวลานี้ดวงอาทิตย์ที่เคย
ร้อนระอุยามเที่ยงวันกำลังจะลับขอบฟ้า หลังจากก้าวเท้าลง
บนพื้นคอนกรีตที่อบอุ่นไปด้วยไอร้อนจากแสงอาทิตย์ ฉัน

เหม่อมองขึ้นไปบนท้องฟ้าสีม่วงคราม ท่าทางการยืนที่ดู
โอนเอนไม่ต่างจากตุ๊กตาล้มลุก ซึ่งสุดท้ายก็กลับมาอยู่ที่เดิม

เมื่อเดินข้ามทางม้าลายบนถนนเส้นเล็กๆ ที่เพียงแค
เลี้ยวตรงหัวมุมซอยก็จะถึงบ้าน ฉันถอดรองเท้ามาถือไว้
นิ้วเท้าที่หัดเกร็งนั้นอ่อนคลายขึ้นมากทีเดียว เมื่อเข้าไปกลั
ตัวบ้าน ฉันเห็นกองจดหมายมากมายอัดแน่นอยู่เต็มตู้ ดูท่า
จะมีจดหมายเพิ่มขึ้นจากที่เห็นเมื่อเช้า ฉันหยิบใบแจ้งหนี้
ทั้งหมดออกจากตู้ซึ่งคล้ายจะล้าลจจดหมายพวกนั้นออกมา
เต็มที แม้จะไม่รู้เหมือนกันว่าเก็บไปทำไม ทั้งที่ก็ไม่มีเงินจ่าย
อยู่ดี แต่ถ้ามีจดหมายส่งมาเยอะกว่านี้อีกสักนิด มีหวังต้อง
ไปกองบนตู้จดหมายแทนแล้ว แม้ในมือจะมีเพียงรองเท้า
สีน้ําส้มพ้งๆ กับใบแจ้งหนี้ แต่ระหว่างที่กำลังก้าวขึ้นบันได
อะพาร์ตเมนต์ไป ฉันกลับรู้สึกว่ามีมือทั้งสองข้างนั้นข้างหนึ่งอึ้ง
เหลือเกิน

ภายในบ้านปิดไฟมีดสนิทไร้ซึ่งไอร้อน แม้ว่าความร้อน
จากแสงแดดในช่วงเที่ยงวันจะยังไม่จางหาย แต่ความหนาว
เหน็บอันเป็นเอกลักษณ์ของบ้านที่อาศัยอยู่เพียงลำพังนั้น ได้
ปกคลุมพื้นที่ทุกซอกทุกมุมของบ้านเอาไว้อย่างทั่วถึง ฉันวาง
จดหมายลงบนโต๊ะอาหาร ถอดชุดสูทที่ชุ่มไปด้วยเหงื่อออก
ก่อนเข้าไปอาบน้ำ หลังอาบน้ำเสร็จก็เป็นเวลาหัวค่ำพอดี
สายลมจากด้านนอกพัดเข้ามาทางหน้าต่างซึ่งเปิดไว้ครึ่งหนึ่ง
ฉันขีดผมจนแห้งปลงนั่งลงบนเก้าอี้ข้างโต๊ะอาหาร เมื่อเห็น

กองใบแจ้งหนี้ที่ยังไม่ได้เปิด ภายในใจก็พลันฮึดอัดขึ้นมา หากไม่จ่ายภายในสิ้นเดือนหน้า ใบแจ้งเตือนครั้งสุดท้ายต้องมาในไม่ช้าแน่ๆ พร้อมตัวอักษรสีแดงเถื่อนกว่า...เราจะตัดน้ำ ตัดไฟ และแก๊สในบ้านของท่าน

ฉันหยิบโซจูหนึ่งขวดออกจากตู้เย็นแล้วรินใส่แก้วจนเต็ม ซึ่งนี่เป็นแก้วที่หากรินจนเต็มจะเหลือครึ่งขวดพอดี ครั้นดื่มไปได้หนึ่งในสามส่วนของแก้ว ฉันก็กระดกโซจูเข้าไปเพิ่มอีก โดยไม่รอให้หายมันจากฤทธิ์แอลกอฮอล์ที่ดื่มไปก่อนหน้านี้ แม้จะรู้สึกแสบร้อนในช่องท้อง ฉันก็ไม่สนใจ ยังคงดื่มโซจูเข้าไปอีกทั้งที่ภายในหัวมันตื้อไปหมด จนฉันได้ยินเสียงอืออึงดังแว่วเข้ามา

ภาพเพดานเริ่มลั่นไหวไปที่ละนิด ฉันลุกจากเก้าอี้ก่อนล้มตัวลงนอนบนเตียงอย่างไร้เรี่ยวแรง มองเพดานที่หมุนเคี้ยวคว้างด้วยสายตาพร่ามัว และฟังเสียงหัวใจที่เต้นตึกตักราวกับไม่ใช่เสียงหัวใจของตัวเอง แม้จะเริ่มเมาแล้วแต่ฉันก็ยังนอนไม่หลับ แล้วมือก็ขยับกดโทรศัพท์หาทงอูโดยอัตโนมัติ

ความจริงแล้วตั้งแต่เราเลิกกัน ฉันเคยโทร. หาทงอูหลายครั้ง ครั้งแรกตอนเข้ามีดหลังฉันเมาจนนอนไม่หลับ อีกครั้งที่หน้าบ้านทงอู แล้วยังมีรายการโทร. ออกที่ฉันจำไม่ได้อีก สุดท้ายฉันต้องมานั่งเสียใจที่หลังและสัญญากับตัวเองว่า “ฉันจะไม่ทำอีก ไม่ทำอีกเด็ดขาด” ทุกครั้งที่วางสาย แต่ฉันก็ไม่เคยทำตามที่สัญญาไว้ได้สักครั้ง ทงอูรับสายหลังจากที่เสียง

สัญญาณโทรศัพท์ดังขึ้นครั้งที่เจ็ด เขาคงครุ่นคิดถึงเจ็ดรอบว่า
จะรับสายดีไหม

“ฮัลโล”

ฉันฟังเสียงตอบรับของทงอูโดยไม่ได้โต้ตอบอะไร ซึ่ง
ทงอูเองก็ทำเพียงฟังเสียงลมหายใจฉันและปล่อยเวลาผ่านไป
เช่นกัน เราต่างฟังแต่สัญญาณการมีอยู่ของอีกฝ่ายเท่านั้น

“แค่นอนด้วยกันเฉยๆ ก็ได้”

ทงอูไม่ตอบอะไรมา ฉันจึงพูดซ้ำ

“แค่นอนด้วยกันเฉยๆ ไม่ต้องเป็นแฟนกันก็ได้”

“พอเถอะฮโยจู”

“ไม่ดีหรอก”

“ฮโยจู”

ทงอูเรียกชื่อฉันอีกครั้ง น้ำเสียงของเขาฟังดูอ่อนโยน
แต่ปลายเสียงแฝงไปด้วยความเด็ดขาด แม้ฉันจะอยากพูดต่อ
แต่พวกเราก็ไม่ได้พูดอะไรกันอีก

“ทงอู”

“อือ”

“ฉันทำอะไรผิดขนาดนั้นเลยเหรอ”

พอพูดจบฉันก็เริ่มเสปตา น้ำตาที่รังแต่จะไหลริน ทำให้
ฉันต้องอำปากแล้วม้วนลิ้นเข้าไปเพื่อสะกดกลิ่น

“เธอไม่ผิดหรอก เราก็แค่เลิกกันเพราะไม่มีเรื่องให้
สานต่ออีกแล้ว”

ทงอุกล่าว เขาบอกว่าไม่มีเรื่องที่ต้องคุยกับฉันอีกแล้ว
ทั้ง ๆ ที่ฉันมองเห็นภาพชีวิตคู่ของเราได้อย่างชัดเจนเต็มหัวใจ
ขนาดนี้

“ลองกลับมาคบกันแค่เดือนเดียวก็ได้”

ทงอุถอนหายใจเฮือกใหญ่อย่างอึดอัด

“ขอโทษนะ”

ฉันกัดปากแน่น ปลายนิ้วลั่นระริก แล้ววางสายไป
ก่อนจะนอนคุดคุ **ตบ ตบ ตบ** แม้จะหลับตาลงแต่ก็ยังนอนไม่
หลับ หัวใจยังคงเต้นรัวเพราะฤทธิ์โซจู ซีพจที่เคยเดินพล่าน
ในอกช่วงแรก ตอนนั้นมาเต้นอยู่ในหัวแทน **ตบ ตบ ตบ** ฉันรู้สึก
ได้ถึงซีพจที่เต้นแม้ฝ่ามือจะกำโทรศัพท์เอาไว้แน่น ไม่มีสาย
เข้ามาอีก โทรศัพท์ที่ตั้งระบบสั่นเอาไว้ไม่สั่นเตือนจนถึงเช้ามืด
แต่ฉันก็เอาแต่พะวงจนหลับ ๆ ตื่น ๆ ตลอดทั้งคืน

ฉันตื่นขึ้นเพราะเสียงโทรศัพท์ เมื่อเห็นว่าผู้ที่โทร. เข้ามา
ไม่ใช่ทงอุ ฉันก็ถอนหายใจก่อนมองเบอร์โทรศัพท์นั้นอีกครั้ง
เป็นเบอร์ที่ฉันไม่รู้จัก หรือว่าบริษัทที่ไปสัมภาษณ์เมื่อวานจะ
ต้องการพนักงานด่วนจนหลับหูหลับตาเรื่องเลือดกำเดานะ

“ลวสดีค่ะ”

“ลวสดีครับ”

เสียงที่ได้ยินเป็นของชายสูงวัย โดยมีเสียงเอะอะดังอยู่
เบื้องหลัง

“มีอะไรหรือเปล่าคะ?”

“นี่ใช่เบอร์โทรศัพท์ของคุณชอชโยจูไหมครับ”

“ใช่ค่ะ”

“ใช่จริงด้วย เอ่อ...คือว่า...เมื่อวานนี้คุณยายของคุณเสีย
แล้วนะคะ”

“คะ?”

“คุณยายท่านเสียแล้วครับ”

คุณยายอะไรกัน ฉันไม่เข้าใจสักนิดว่าอีกฝ่ายกำลังพูด
อะไร จึงลุกขึ้นจากเตียงพร้อมถามกลับไป

“นั่นใครคะ”

“ผมเป็นผู้ใหญ่บ้านครับ”

“โทร. ผิดหรือเปล่าคะ?”

“นี่ไม่ใช่คุณชอชโยจูเหรอครับ? ที่อายุสี่สิบเก้าปี พ่อ
ชื่อชอจองฮุน แม่ชื่อคิมนันฮี”

“ก็ใช่ค่ะ”

“งั้นก็ถูกแล้วนี่ เดียวผมส่งที่อยู่ให้ค่ะ”

“ขอโทษนะคะ แต่ฉันไม่มีคุณยายค่ะ”

ฉันนั่งลงบริเวณปลายเตียงแล้วมองพื้นที่โคลงเคลง

“คุณคงไม่ทราบ แต่คุณเคยมีนะครับ”

“อย่ามาล้อกันเล่นสิคะ!”

ฉันโผล่ออกมาอย่างโกรธเกรี้ยว เพราะหลับ ๆ ตื่น ๆ ทั้งคืนแล้วยังมาค้างอีก ทำให้ฉันยิ่งทวีความหงุดหงิดขึ้นเป็นเท่าตัว

“คิดว่าผมกินข้าวอิ่มแล้วไม่มีอะไรทำ เลยโทร. มาก่อกวนรีไจ์ ถ้าจะจัดงานศพก็ต้องมีเจ้าภาพสิครับ”

ชายผู้อ้างตนว่าเป็นผู้ใหญ่นับตอบกลับอย่างไม่ลดละ แต่จะมาบอกให้ไปเป็นเจ้าภาพงานศพของคุณยายที่ไม่เคยรู้ว่า มีตัวตนมาจนถึงตอนนี้เนี่ยนะ ฉันกดเสียงลงต่ำโดยไม่รู้ตัว

“งั้นฉันจะถือซะว่ามีคุณยายตามที่ผู้ใหญ่นับบอกก็ได้ค่ะ แต่ฉันไม่คิดจะไปเป็นเจ้าภาพงานศพของคนที่ไม่เคยเห็นหน้าสักครั้งหรอคะ”

ทันใดนั้นก็เกิดความเจ็บขึ้นชั่วขณะ

“แล้วจะเอาอย่างไรละที่นี่”

“อะไรคะ?”

“คุณยายของเธอถึงสมบัติไว้ให้ด้วยนะสิ”

“คะ?”

“ทรัพย์สินสมบัติหรือก็คือมรดกนะครับ”

คำว่าทรัพย์สินสมบัติกระแทกหูฉันอย่างจัง ทว่าไม่รู้ว่าจะควรพูดอะไรกลับไปดีจึงเงียบไว้ก่อน

“ยังอยู่ไหมครับ”

“...ว่ามาได้เลยคะ”

เรื่องที่ทำให้ฉันชะงักไปไม่ใช่ข่าวการเสียชีวิตของญาติผู้ใหญ่ที่ไม่รู้จัก แต่กลับเป็นมรดกที่อีกฝ่ายทิ้งไว้ให้ต่างหาก ฉันกลืนหายใจเพราะกลัวอีกฝ่ายจับได้ว่ามีท่าทีเปลี่ยนไป

“ผมจะส่งที่อยู่ให้ นะครับ เพราะเรื่องมรดก...ผมคงจัดการตามอำเภอใจไม่ได้”

เขาพูดรวบรัดแล้ววางสายไป จากนั้นก็ส่งที่อยู่มาให้ทางข้อความ ฉันจึงที่อยู่บนหน้าจอโทรศัพท์นั้นครู่หนึ่ง ก่อนหยิบน้ำจากตู้เย็นมาดื่ม พอได้ดื่มน้ำเย็นเข้าไปหลายอึก ภายในหัวก็เหมือนจะโล่งขึ้นมาหน่อย จนได้กลิ่นโซจูที่ขึ้นมาจากลำคอ แล้วก็ยังได้ยินเสียงประกาศรับซื้อโทรศัพท์ เครื่องปรับอากาศ คอมพิวเตอร์ ไปจนถึงเครื่องซักผ้าที่พังแล้ว ดังมาจากนอกหน้าต่าง เสียงล่อหมุนซ่าๆ พร้อมเสียงเครื่องยนต์ตะกุกตะกักเวลานี้ภายในหัวของฉันเต็มไปด้วยความคิดที่ตึงทึงก้องแท็กกับเสียงอึกทิกครึกโครมเหล่านั้น

ฉันอยู่ตัวคนเดียวมาตลอดยี่สิบสองปี และใช้ชีวิตลำพังโดยปราศจากร่มเงาให้พักพิง ฉันกัดฟันสู้ด้วยลำแข้งตัวเองท่ามกลางความขัดสนและอคติจากผู้คน แต่แล้วจู่ๆ ก็จะมาบอกให้ฉันไปเป็นเจ้าภาพงานศพของคุณยาย ซึ่งไม่เคยเห็นหน้ามาก่อนเลยเนี่ยนะ แน่่อนว่าฉันไม่คิดจะไปเด็ดขาด และไม่ได้สนใจการตายของหญิงชราที่ไม่รู้จักหน้าค่าตาเลยสักนิด

ทว่าสิ่งที่หยุดฉันไว้ก็คือคำว่ามรดก ฉันนี้ช่างเห็นแก่ได้เสียจริง ดูท่าคํากล่าวที่ว่า “เวลาเข้าตาจน ไม่ว่าคําคดีศรีหรืออะไรก็ไม่สำคัญอีกต่อไป” คงจะเป็นเรื่องจริง ฉันตัดผมที่กระเซอะกระเซิงไว้หลังหูแล้วทิ้งตัวลงนั่งหน้าตู้เย็น ตอนนี้อย่างไรจะมรดกหรืออะไรก็ช่าง ใครก็ได้ช่วยฉันจากอาการเมาค้างที่

“นี่หนูๆ”

ปัง ปัง ปัง! ความคิดที่เริ่มจะหลุดลอยไปไกลถูกดึงกลับมาในชั่วอึดใจ พร้อมเสียงเคาะประตูดังลั่น ฉันลุกขึ้นยืนแล้วกลั้นหายใจอยู่หน้าตู้เย็น รอจนกว่าเสียงเรียกนั้นจะเงียบหายไป

ปัง! ปัง! ปัง!

“นี่หนูๆ”

แม้ว่าอีกฝ่ายจะทุบประตูเรียกอยู่หลายต่อหลายครั้ง แต่ฉันก็ไม่คิดขานรับ คนที่จะมาทุบประตูหน้าบ้านเรียกหนูๆ เวลานี้คงมีเพียงคุณป้าเจ้าของบ้านเท่านั้น ไม่นานนักเสียงจากด้านนอกประตูก็สงบลง เมื่อได้ยินเสียงเดินขึ้นบันไดไปแล้ว ฉันจึงถอนหายใจที่กลั้นเอาไว้

ฉันไม่มีเงินจ่ายค่าเช่าห้องเดือนนี้แล้ว และยังไม่รู้ว่าจะหาข้ออ้างอะไรมาบอกคุณป้าเจ้าของบ้านดี ถ้ารู้ว่าจะเป็นแบบนี้ฉันคงไม่เขวี้ยงถังขยะออกไปแบบนั้นหรอก แล้วก็คงไม่ต้องมานั่งทำตัวเป็นหนูซ่อนอยู่ในรูแบบนี้ ฉันเลือกที่จะเดินเขย่ง

ปลายเท้า เพราะไม่แน่ว่าคุณป้าจะยังแอบฟังอยู่นอกประตูหรือเปล่า เมื่อนั่งลงตรงปลายเตียงแล้ว ฉันก็มองออกไปนอกหน้าต่างที่เปิดอยู่

ตอนถูกไล่ออก...ฉันคิดว่ามันก็ดีนะ เพราะถ้าต้องเจอทงอุทุกวันฉันคงไม่กล้าสู้หน้าแม่ไหนจะพวกลำพุดเห็บแถมจากพนักงานขับรถทุกครั้งที่ทำพลาดอีก แม้จะเคยคิดว่าถ้าไม่เจอหน้าก็คงลืมไปเอง ส่วนงานเดี๋ยวก็น่าใหม่ได้ แล้วพอได้เงินชดเชยระหว่างว่างงานก็คงพออยู่ต่อไปได้อีกสักสองสามเดือนก่อนเริ่มงานใหม่ ฉันคิดว่าปัญหาทุกอย่างนั้นแก้ไขได้โดยง่าย ทว่าความจริงกลับแตกต่างจากที่คิดไว้ ยิ่งไม่ได้เจอฉันก็ยังตามง้อขอคืนดีกับทงอุไม่เลิก แถมยังลงทะเบียนขอรับเงินชดเชยระหว่างว่างงานไม่ได้อีก เนื่องจากถูกไล่ออกด้วยความผิดของตัวเอง กระทั่งการสมัครงานใหม่ที่เคยคิดว่าง่ายแต่ในความเป็นจริงเพิ่งแค่เข้าไปสัมภาษณ์งานสักครั้งยังเป็นเรื่องยากเลย เพราะเลือดกำเดาที่ไหลออกมาแทบจะทุกสามวันทำให้ฉันพลาดโอกาสสัมภาษณ์งานที่กว่าจะได้มาอย่างยากเย็นยิ่งเวลาผ่านไป...หนึ่งเดือน...สองเดือน ฉันก็ยังจนตรอก และบักใจเชื่อว่าตนเองไม่เอาไหนเลย เหลือเพียงแต่ความรู้สึกสมเพชตัวเองที่ต้องมาตกที่นั่งลำบากเช่นนี้อัดแน่นอยู่เต็มอก

เมื่อรู้สึกเวียนหัวได้ไม่นาน เลือดกำเดาก็ไหลออกมาเป็นสายและหยดลงบนผ้าปูที่นอน ฉันรีบก้มหน้าลงต่ำแล้วลุกขึ้นจากเตียง แต่เลือดกำเดาก็ยังคงหยดติ๋งๆ ลงมาโดยไม่มี

ที่ท่าจะหยุด ฉันจึงใช้ผ้าขนหนูที่พาดไว้บนเก้าอี้ห้ามเลือด
ผ้าขนหนูสีขาวถูกย้อมด้วยสีแดงเข้มในชั่วพริบตา ตาของฉัน
พรำมัวเพราะเลือดกำเดาที่ไหลทะลักออกมา อีกทั้งยังมีอาการ
เมาค้างจนรู้สึกหนาวสั่นอีก ฉันได้แต่อดจุมุกแบบลวกๆ แล้ว
นอนคุดคู้อยู่บนเตียง เมื่อหลับตาลงแล้วถอนหายใจ ภายใน
ห้องพลันหมุนคว้าง

พอลืมตาขึ้น ก็เห็นแสงไฟข้างถนนสีเหลืองอำพันทอด
ยาวเข้ามาภายในห้อง ดูเหมือนฉันจะหมดสติไปทั้งแบบนั้น
เกือบครึ่งวัน ฉันถอดปลอกหมอนเปื้อนเลือดสีแดงเข้มแฉะกึ่ง
แล้วเดินไปเปิดประตูตู้เย็น ด้วยคิดว่าจะมีน้ำแร่เหลืออยู่ ทว่า
ในตู้เย็นกลับไม่มีทั้งน้ำและของกินเลยสักอย่าง ฉันรู้สึกปวด
ท้องทุกครั้งที่ได้ยินเสียงดังโครกคราก เงินสำหรับใช้ใน
ชีวิตประจำวันของฉันหมดไปตั้งนานแล้ว จนต้องทุบกระปุก
หมูออมสิน ซึ่งมีเงินอยู่แปดหมื่นสี่พันหกร้อยแปดสิบวอน
ฉันเลือกหยิบเฉพาะแบงก์พันวอนใส่กระเป๋าทางเกง แล้ว
แง้มเปิดประตูซั้ๆ อย่างเงิบเขิบที่สุดเท่าที่ทำได้เพื่อออกไป
ร้านสะดวกซื้อแถวบ้าน หลังจากซื้อน้ำหนึ่งขวดกับข้าวปั้นแล้ว

ฉันก็เดินออกมาพร้อมเสียงถุงพลาสติกที่คล้ายกับเสียงห้องร้อง
บริเวณปากซอยตลอบอวลไปด้วยกลิ่นอาหารนานาชนิดซึ่ง
จัดเตรียมไว้ ฉันได้กลิ่นพริกไทยลอยมาจากถุงไก่ทอดที่คุณ
ลุงคนข้างหน้าถืออยู่ และได้กลิ่นย่างปลาลอยมาจากหน้าต่าง
บ้านชั้นเดียว แม้จะผ่านมากว่าสิบปีแล้ว แต่พอได้กลิ่นอาหาร
ที่หอมพุ่งไปทั่วซอยในช่วงมื่อเย็นที่ไร ก็แอบปวดใจทุกที

ช่วงที่อาศัยอยู่ในสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า เวลาเล่นกับ
เพื่อนๆ ในหมู่บ้านจนถึงค่ำ พวกแม่ๆ ก็จะเริ่มทยอยมารับ
เพื่อนจากสนามเด็กเล่นไปที่ละคนสองคน ซึ่งก็มีตั้งแต่เด็กที่
เห็นแม่ตัวเองแล้วโบกมือให้พาลงปรีเข้าไปหาและเด็กที่ดื้อรั้น
ไม่ยอมกลับ รวมไปถึงเด็กๆ ที่ถูกแม่ตีกันด้วย แต่กลับไม่มี
ใครมารับฉันเลยสักคน จนมักเหลือฉันเป็นคนสุดท้ายเสมอ
ขณะที่นั่งเล่นชิงช้าอยู่ในสนามเด็กเล่นอันไร้ผู้คนไปได้สักพัก
กลิ่นหอมของอาหารเย็นก็ตลอบอวลไปทั่วทั้งซอย ทำให้
ตลอดทางที่เดินกลับสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าฉันนั้น ฉันมัก
จินตนาการถึงแสงไฟนีออนอันแสนอบอุ่นที่สาตส่องลงมา และ
ภาพตัวเองเดินเข้าไปในบ้านซึ่งมีกลิ่นปลาอย่างหอมๆ ลอยออก
มาทางหน้าต่าง

ครั้นได้ยินเสียงถุงพลาสติกดังกรอบแกรบเบาๆ จาก
ด้านหลังฉันได้ ฉันก็รีบคร่ำหวอดเพราะกลัวว่าต้องเผชิญหน้า
กับคุณป้าเจ้าของบ้าน แต่คุณป้าเดินลงมาเสียก่อน

“นี่หนู!”

“สวัสดีค่ะ”

ฉันกล่าวทักทายอย่างเป็นทางการเหมือนว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น และแสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

“ยังไม่เห็นโอนเงินค่าเช่าห้องของเดือนนี้มาเลยนะ”

“อ้อ! จริงด้วย ลืมไปเลยค่ะ”

ฉันแก้มืออย่างแนบเนียน จนคุณป้าเชื่อบ้าง

“งั้นเหวอ พรุ่งนี้ก็โอนมาด้วยนะจ๊ะ”

“ค่ะ ได้ค่ะ”

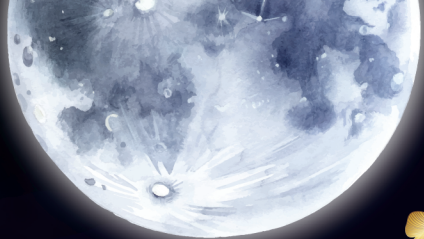
ฉันมองคุณป้าเดินขึ้นบันไดไปแล้วรีบเข้าห้อง

หลังจากนั้นก็เทน้ำที่ซื้อจากร้านสะดวกซื้อใส่แก้วดื่ม พร้อมแกะห่อข้าวปั้นออก ฉันกินอาหารจากร้านสะดวกซื้อมาได้สักพักแล้ว แรกเริ่มก็เพราะอยากประหยัดค่าใช้จ่ายในแต่ละวันให้ได้มากที่สุด แต่พอกินไปได้สักพักก็รู้สึกว่ามันสะดวกสบายในหลายๆ ด้าน ทั้งกินง่ายและไม่ต้องล้างจานด้วย ทว่าข้าวปั้นที่ถืออยู่นี้คล้ายสัญลักษณ์ที่แสดงให้เห็นว่าตอนนี้ฉันตกต่ำถึงขีดสุดขนาดไหน จนอดถอนใจตัวเองไม่ได้

อยู่ดี ๆ ชีวิตฉันก็พังและไม่เป็นท่า ไม่สิ...มันอาจพังมาตั้งแต่แรกแล้วก็ได้ ฉันหยิบโซจูเมื่อวานที่เหลือครึ่งขวดมารินใส่แก้ว บนโต๊ะมีขวดน้ำแร่นาตหนึ่งลิตรครึ่ง พลัสติกห่อข้าวปั้นที่แกะแล้ว ใบแจ้งหนี้ที่ยังไม่ได้เปิด รวมถึงความหยิงทะนงในศักดิ์ศรีอย่างไม่ถูกที่ถูกละเลยของฉันกระจัดกระจายอยู่รวมกัน

หรือต้องเรียกว่าความหยิ่งทะนงอย่างไม่รู้จักเวล่ำเวลา เพราะแม้แต่ห้วงศักดิ์ศรีทั้งที่ชีวิตอยู่ในสภาพตกต่ำขนาดนี้ ช่างไร้สาระลึนดี คำว่าศักดิ์ศรีควรเป็นของคนที่มีอันจะกินลื ตอนนี้อย่าให้ไม่รู้ว่ามีสมบัติที่หญิงชราทั้งไว้คืออะไร แต่ในเมื่อเขา บอกว่าจะให้ ก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่ฉันจะตื้อตึงปฏิเสธ และใช้ว่า ฉันจะเป็นเจ้าภาพงานศพไม่ได้สักหน่อย ก็แค่นี้ไปเป็นเจ้าภาพ งานศพมันจะอะไรหนักหนาเกินไปเชียว หากยังมัวมาห่วงศักดิ์ศรี ในช่วงเวลาที่ชีวิตพังพินาศแบบนี้ ก็รังแต่จะจมปลักอยู่ที่เดิม ถ้าการยึดติดทำให้ฉันต้องพบเจอแต่ความว่างเปล่า ส่วนการ ปล่อยาวงทำให้ได้บางอย่างมา ฉันคิดว่าก็ควรต้องปล่อยาวงดู ลักครั้ง

ฉันแบ่งโซ่จูงเครื่องขุดที่รินใส่แก้วไว้นเต็ม ขึ้นมาดื่ม สามรอบ แล้วยัดข้าวปั้นที่เหลือใส่ปาก ไข่แล้ว! ไปเถอะ ฉันไม่มีอะไรจะเสียอยู่แล้วนี่

☆ 달가림

ป่าภูหาญ

คืนไรเงา

ว่ากันว่าใครก็ตามที่เข้าไปในป่าพิศวงแห่งนี้
ในช่วงจันทร์คราส จะไม่ได้กลับออกมาอีกเลย...

ในวันที่ชีวิตของ “ฮโยจู” ประสบเคราะห์ร้ายกรรมชด
ทั้งถูกไล่ออกจากงาน ไม่มีเงินติดตัวซักแดง
หน้าซำยังถูกคนรักขอแยกทาง เธอได้รับโทรศัพท์ที่แจ้งให้ไปรับมรดก
จากคุณยายที่ไม่เคยรู้ว่ายังมีมาก่อน ณ ชนบทอันห่างไกล
ที่นั่นเธอได้พบกับเรื่องราวเหนือธรรมชาติ
ที่จะเปลี่ยนชีวิตเธอไปตลอดกาล

Fuurin & Unicorn

ไอโอดีสเมนี สตกนเลย!